

Sygn. akt V ACa 630/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2018r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Irena Piotrowska (spr.)
Sędziowie:	SA Tomasz Pidzik SR del. Dorota Zienkiewicz
Protokolant:	Anna Fic

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2018r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa U. R.

przeciwko M. F. (1) i M. F. (2)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego M. F. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 28 marca 2017r., sygn. akt XII C 2/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego M. F. (1) na rzecz powódki kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Tomasz Pidzik	SSA Irena Piotrowska	SSR del. Dorota Zienkiewicz
-------------------	----------------------	-----------------------------

Sygn. akt V ACa 630/17

UZASADNIENIE

Powódka U. R. wniosła o zasądzenie od pozwanych: M. F. (1) i M. F. (2) kwoty 90.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 października 2011 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Pozwana M. F. (2) w odpowiedzi na pozew uznała powództwo w całości.

Pozwany M. F. (1) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Gliwicach zasądził od pozwanych na rzecz powódki kwotę 62.626,11 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 listopada 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; zasądził od pozwanej M. F. (2) na rzecz powódki kwotę 27.373,89 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 października 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe liczone od kwoty 62.626,11 zł za okres od 12 października 2011 r. do 4 listopada 2014 r.; oddalił powództwo w pozostałym zakresie; zasądził od pozwanego M. F. (1) na rzecz powódki kwotę 2.460,11 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; nadał wyrokowi w punkcie 1 i 2 rygor natychmiastowej wykonalności w stosunku do pozwanej M. F. (2) oraz orzekł w przedmiocie kosztów sądowych.

W motywach tego rozstrzygnięcia wskazano na następujące ustalenia faktyczne oraz ich ocenę prawną.

Pozwani to ojczym i matka powódki. Obecnie powódka ma dobre relacje tylko z pozwaną. Pozwani rozwiedli się i pozostają w konflikcie. W czasie małżeństwa panował między nimi ustrój wspólności majątkowej, posiadali również wspólny rachunek bankowy.

W czasie gdy relację między stronami układały się dobrze, pozwani oddali w posiadanie powódce lokal mieszkalny położony w Z. przy ul. (...). Chcieli w ten sposób pomóc powódce, gdy ta miała poważne problemy życiowe (tragiczny zgon męża w 2010 roku). Strony nie zawarły pisemnej umowy dotyczącej przedmiotowego lokalu. Umówili się jedynie, iż powódka będzie mieszkać w lokalu, w zamian za co będzie uiszczać opłaty czynszowe i za media. Uzgodniono, że lokal ten zostanie sprzedany powódce w 2014 roku. Pozwani nie byli wówczas właścicielami tego lokalu, zawarli jedynie z właścicielem lokalu umowę przedwstępną kupna mieszkania. Właścicielami mieszkania pozwani zostali dopiero w dniu 20 stycznia 2014 r.

Powódka na poczet ceny za lokal zapłaciła pozwanym łącznie kwotę 90.000 zł, w czterech transzach: 20.000 zł w dniu 16 marca 2011 r., 20.000 zł dnia 23 marca 2011 r., 10.000 zł dnia 21 września 2011 r. oraz 40.000 zł dnia 11 października 2011 r. Pozwani nie dotrzykali obietnicy i nie sprzedali jej przedmiotowego lokalu oraz nie zwrócili jej wpłaconej zaliczki. W kwietniu 2013 roku pozwany wszedł do tego mieszkania w czasie gdy powódka przebywała w szpitalu, uszkadzając zamki w drzwiach. Wszczęte z inicjatywy powódki postępowanie sądowe o przywrócenie posiadania zakończyło się korzystnym dla niej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 13 listopada 2013 r. Pomimo wyroku pozwany nie przywrócił posiadania przedmiotowego lokalu powódce.

Pozwany zapłacił część rachunków dotyczących mediów za okres zamieszkiwania przez powódkę w mieszkaniu pozwanych. Były to kwoty: 84,36 zł (gaz za czerwiec 2012 rok), 215,94 zł (fundusz remontowy za 2 kwietnia 2013 r.), 2.073,59 zł (koszty zarządu + media za okres 12/12 -04/13). Pozwany zapłacił też kwotę 650,84 zł z tytułu zaległych opłat za energię elektryczną. Po wyprowadzeniu się powódki, pozwany uzyskał jednak korzyść w kwocie około 800 zł z tytułu nadpłaty za energię elektryczną dotyczącą okresu zamieszkiwania w lokalu przez powódkę.

Powódka okresowo borykała się z problemami finansowymi. W czasie gdy potrzebowała pieniędzy pozwani przelali na jej rzecz łącznie kwotę 23.000 zł. Były to przelewy w kwotach: 1.000 zł, 5.000 zł, 10.000 zł, 2500 zł, 500 zł, 4.000 zł. Pieniądże te powódka miała zwrócić po uzyskaniu odszkodowania.

Zdarzało się, że pozwani dodatkowo doraźnie wspierali powódkę drobnymi kwotami gotówki, w sytuacji gdy tego potrzebowała (powódka była wdową z dzieckiem). O rozliczeniu tych pieniędzy w przyszłości nie było między stronami mowy. Pozwani, zanim doszło do sporu między stronami, nigdy się o te pieniądze nie upominali.

W okresie objętym sporem pozwani prowadzili działalność gospodarczą (solarium). Powódka uczestniczyła czasem w rozliczeniach finansowych pozwanych z ich kontrahentami; płaciła z pieniędzy pozwanych za ich różne rachunki.

Powódka podjęła kroki w celu sprzedaży swego domu. W dniu 6 listopada 2012 r. zainteresowany kupnem J. B., znajomy pozwanego, przekazał na rzecz powódki zaliczkę w wysokości 10.000 zł z zastrzeżeniem, że w przypadku jeżeli powódka wycofa się z umowy to zwróci tę zaliczkę powiększoną o kwotę 2.000 zł „Gwarantem” umowy był pozwany. Kupujący wpłacił zaliczkę 10.000 zł, a kwotę tę otrzymał w imieniu powódki pozwany. Z uwagi na to, iż nie doszło do umowy sprzedaży domu z przyczyn leżących po stronie powódki, pozwany zwrócił J. B. kwotę 10.000 zł powiększoną o kwotę 2000 zł. Działo się to wszystko w obecności S. K..

Przed zamieszkaniem przez powódkę w przedmiotowym mieszkaniu, pozwany, przy udziale powódki, przeprowadził remont. Powódka i pozvani finansowali ten remont: powódka dołożyła się do zakupu paneli, drzwi, zmywarki, pieca gazowego, garderoby, mebli kuchennych, remonty łazienki, drzwi do łazienki i pokoju, kupiła zlew i sedes. Po opuszczeniu lokalu przez powódkę, pozwany zabrał z niego zmywarkę, kuchnię gazową, lodówkę i pralkę. W późniejszym czasie wydał te rzeczy powódce gdy przyszła po nie wraz z pozwaną i w asyście policji.

Po opuszczeniu lokalu przez powódkę, pozwany przeprowadził w nim remont. Powód wydał na ten cel kwotę 2.500-3.000 zł

Powódka wezwała pozwanych do zapłaty kwoty 90.000 zł - pozwaną pismem z dnia 22 września 2014 r., - pozwanego pismem z dnia 20 października 2014 r. Pozwany wezwanie do zapłaty odebrał 21 października 2014 r., jako termin do zapłaty wskazano 14 dni.

Sąd pierwszej instancji nie dał wiary dużej części zeznań pozwanego wskazując, że nie potwierdzały ich inne dowody. Za niewiarygodne uznano twierdzenia pozwanego, że drobne kwoty przekazywane w powódce miały być traktowane jak pożyczki. Podano, że budziło to również wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego podnosząc, iż regułą jest wspieranie w potrzebie nawet dorosłego dziecka drobnymi kwotami i nie jest to traktowane jak pożyczka podlegająca zwrotowi. Nie dano wiary zeznaniom pozwanego co do zwrotu zaliczki wpłaconej na przez J. B. na rzecz powódki. Stwierdzono, że zaliczkę tę zatrzymał pozwany, nie przekazując jej powódce, bowiem tak zeznał świadek S. K., któremu dano wiarę.

Z uwagi na to, że pozwana M. F. (2) uznała powództwo w całości, na podstawie art. 213 § 2 k.p.c., żądanie wobec uwzględniono w całości w punkcie 1 i 2 wyroku nadając rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo wobec pozwanego M. F. (1) zasługiwało na uwzględnienie częściowe.

Uznano, że na podstawie art. 410 k.c. powódka ma prawo domagać się zwrotu świadczenia nienależnego. Wskazano, że pozvani oddali w posiadanie powódce lokal mieszkalny położony w Z. przy ul. (...) umawiając się, iż lokal ten zostanie jej sprzedany w 2014 roku. Podano, że powódka na poczet ceny za lokal zapłaciła pozwanym łącznie kwotę 90.000 zł. Pozwani nie dotrzykali obietnicy i nie sprzedali jej przedmiotowego lokalu. Podano, że pozwany nie udowodnił aby wpłacona zaliczka została rozliczona.

Zaznaczono, że pozwany przedstawił powódce do potrącenia kwotę 91.624,73 zł podając, że składają się na nią następujące wydatki:

- kwota 10.000 zł tytułem kosztów remontu lokalu przed zamieszkaniem powódki;
- kwoty 215,94 zł, 2.073,59 zł, 650,84 zł, 84,36 zł tytułem uiszczenia za powódkę należności wobec zarządcy nieruchomości;
- kwota 12.500 zł tytułem odszkodowania za korzystanie przez powódkę z lokalu za okres od marca 2011 roku do kwietnia 2013 roku, którą to kwotę powód mógłby uzyskać wynajmując mieszkanie na wolnym rynku;
- kwota 3.000 zł tytułem przywłaszczenia przez powódkę ruchomości po opuszczeniu mieszkania;

- kwota 10.000 zł poniesiona na koszty remontu lokalu, po opuszczeniu go przez powódkę;
- kwota 23.000 zł tytułem przelewów przesłanych na konto powódki;
- kwota 12.000 zł uiszczona przez pozwanego na rzecz J. B. z tytułu odstąpienia przez powódkę od umowy sprzedaży domu;
- kwota 18.100 zł przekazanych powódce przez pozwanego kwot gotówkowych.

Zarzut potrącenia został uznany za zasadny jedynie częściowo. Zaznaczono, że pełnej zasadności potrącenia pozwany nie wykazał mimo, że obciążał go w tym zakresie ciężar dowodu.

Za zasadne uznano potrącenie pozwanego co do kwoty łącznej 27.373,89 zł.

Podano, że składają się na to następujące wydatki:

- kwoty 215,94 zł, 2.073,59 zł, 650,84 zł, 84,36 zł wydatkowane przez pozwanego za powódkę tytułem należności wobec zarządcy nieruchomości;
- kwota 23.000 zł przesłanych na konto powódki przelewów; w czasie gdy potrzebowała pieniędzy. Były to przelewy na kwoty: 1.000 zł, 5.000 zł, 10.000 zł, 2500 zł, 500 zł, 4.000 zł Pieniądze te powódka miała zwrócić po uzyskaniu odszkodowania. Zaznaczono, że nie były to drobne sumy, których przekazania można uznać za zwyczajowo przyjęte. W tym zakresie dano wiarę pozwanemu, że kwoty te stanowiły pożyczki i podlegać miały w przyszłości rozliczeniu;
- kwota 2.000 zł uiszczona przez pozwanego tytułem spłaty długu powódki wobec J. B. z tytułu odstąpienia przez nią od umowy sprzedaży domu;

Sąd przy tym dał wiarę powódce, iż zaliczkę w kwocie 10 000 zł na poczet sprzedaży domu wręczaną przez J. B. w rzeczywistości zatrzymał pozwany, nie przekazując jej powódce.

Nie uznano zasadności zarzutu potrącenia, co do następujących wydatków:

- kwoty 10.000 zł zaliczki za sprzedaż domu, o której mowa powyżej;
- kwoty 10.000 zł jako kosztu remontu lokalu przed zamieszkaniem w nim przez powódkę. Wskazano, że pozwany nie wykazał, by powódkę miał obciążać koszt remontu lokalu, który został jej użyczony. Uznano, że pozwany koszty remontu lokalu ponosił na swoją rzecz, remontował lokal, którego miał stać się właścicielem. Niezależnie od powyższego, powódka również poniosła część kosztów remontu tego lokalu.
- kwoty 650,84 zł z tytułem uiszczenia za powódkę należności wobec zarządcy nieruchomości; Pozwany zapłacił tę kwotę 650,84 zł za zaległości z tytułu energii, jednakże w późniejszym czasie, po wyprowadzeniu się powódki, uzyskał korzyść w postaci kwoty około 800 zł z tytułu nadpłaty za energię dotyczącą okresu zamieszkiwania lokalu przez powódkę - nie poniósł więc szkody;
- kwoty 12.500 zł naliczonej tytułem odszkodowania za korzystanie przez powódkę z lokalu za okres od marca 2011 roku do kwietnia 2013 roku, którą to kwotę powód mógłby uzyskać w jego ocenie wynajmując mieszkanie na wolnym rynku. Zaznaczono, że postępowanie dowodowe wykazało, iż powódka objęła mieszkanie na zasadzie użyczenia; pozwani chcąc jej pomóc w trudnej sytuacji życiowej wyrazili zgodę na zamieszkiwanie przez powódkę w lokalu, w zamian za co miał opłacać jedynie koszty utrzymania mieszkania płatne do zarządcy nieruchomości i dostawców mediów;
- kwoty 3.000 zł jako równowartości przywłaszczonych przez powódkę ruchomości po opuszczeniu mieszkania. Podano, że zasadność żądania tej kwoty nie została wykazana ani co do zasady ani co do wysokości;

- kwoty 18.100 zł tytułem przekazanych powódce przez pozwanego kwot gotówkowych. Uznano, że pozwany nie wykazał zasadności żądania tej kwoty. Sąd Okręgowy nie dał wiary twierdzeniom pozwanego, że drobne kwoty przekazywane powódce miały być traktowane jak pożyczki. Dodatkowo zaznaczono, że wysokość tej kwoty nie została udowodniona;

- kwoty 10.000 zł tytułem kosztów remontu lokalu, po opuszczeniu go przez powódkę. Uznano, że pozwany nie wykazał by powódka zniszczyła lokal, poza zakres naturalnego zużycia. Kwestia zniszczenia przez powódkę drzwi wejściowych nie została udowodniona, drzwi te zniszczył również powód, wylamując zamki i wchodząc do mieszkania pod nieobecność powódki. Pozwany nie wykazał przekonująco ani zasadności tego żądania ani wysokości szkody. Według jego zeznań pozwanego, koszty remontu lokalu po opuszczeniu go przez powódkę wyniosły łącznie 2.500 - 3.000 zł.

Mając powyższe na względzie uznano za zasadny zarzut potrącenia co do kwoty 27.373,89 zł. i wysokość nienależnego świadczenia powódki ustalono w kwocie 62.626,11 zł (90.000 zł - 27.373,89 zł). Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia powołano art. 405 k.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając według wyniku procesu. Wskazano, że powódka w relacji do pozwanego utrzymała się z żądaniem w 69,58%.

Na zasadzie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych pobrano od stron brakującą część opłaty od pozwu, od której uiszczenia powódka została częściowo zwolniona postanowieniem z 20 stycznia 2015 r.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany M. F. (1), zaskarżając go w punktach 1, 4 i 7.

Wyrokowi zarzucił:

I. naruszanie przepisów postępowania, tj.:

1. art. 227 k.p.c. poprzez:

- brak wyjaśnienia przekazania powódce przez pozwaną M. F. (2) kwoty 40.000,00 zł pobranej przez nią z jej własnego rachunku bankowego oraz samodzielnego dysponowania przez nią tym rachunkiem,
- brak dopuszczenia dowodów wnioskowanych przez pozwanego M. F. (1),

2. art. 233 k.p.c. co w szczególności doprowadziło do:

- przyjęcia, że strona powodowa wykazała prawdziwość i zasadność okoliczności wskazujących na odpowiedzialność pozwanego M. F. (1) i wysokość długu oraz, że pozwany M. F. (1) nie udowodnił zasadności kwot przedstawianych w niniejszym postępowaniu do potrącenia
- ustalenia, że pozwany M. F. (1) co do zasady jest winien powódce kwotę 90.000,00 zł przed potrąceniem,
- ustalenia, że do potrącenia nadaje się jedynie kwota przedstawiana przez pozwanego M. F. (1) do wysokości 27.373,89 zł pomijając pozostałe zgłaszane kwoty i wnioski dowodowe na ich potwierdzenie,
- ustalenia wskazywanego w uzasadnieniu stanu faktycznego pomimo oddalenia wniosków dowodowych pozwanego w zakresie przesłuchań świadków,
- przyznania waloru dowodowego i wiarygodności wyłącznie zeznaniom świadków ze strony powodowej oraz zeznaniom samej strony powodowej i pozwanej M. F. (2) w sytuacji, w której świadkowie strony powodowej, sama strona powodowa i pozwana M. F. (2) poza zeznaniami nie przedłożyła żadnych dokumentów z których wynikałyby podnoszone twierdzenia,

- przyznania waloru dowodowego i wiarygodności wyłącznie zeznaniom świadków ze strony powodowej oraz zeznaniom samej strony powodowej i pozwanej M. F. (2),
- braku potrącenia pełnej kwoty zgłaszanej przez pozwanego poprzez przyjęcie, że:
- kwota 10.000,00 zł tytułem zaliczki za sprzedaż nieruchomości powódki została zatrzymana przez pozwanego M. F. (1) wbrew dokumentowi w tym zakresie i w oparciu o zeznania świadka S. K.,
- przyjęcie, że darowizny na rzecz powódki przekazywane przez pozwanego, a które nie zostały objęte uznanym potrąceniem były drobnymi darowiznami zwyczajowo przyjętymi,
- przyjęcie, że strony nie dokonywały żadnych uzgodnień na temat rozliczania przekazywanych kwot,
- brak uwzględnienia w potrąceniu kosztów remontu lokalu przed wprowadzeniem się powódki oraz kosztów remontu po jej wyprowadzce oraz utraconego zysku z powodu braku wynajmu mieszkania,

3. art. 98 § 1 k.p.c. poprzez brak ujęcia w rozstrzygnięciu o kosztach procesu pozwanej M. F. (2) i obciążenie kosztami przegranej części procesu jedynie M. F. (1),

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie skarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Zasadzenie na rzecz pozwanego M. F. (1) od powódki zwrotu kosztów procesu za obie instancje, względnie w sytuacji przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, pozostawienie rozstrzygnięcia o kosztach temu sądowi.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego M. F. (1) jest zasadna i dlatego nie mogła odnieść skutku.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za podstawę dla własnych rozważań prawnych.

Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. poprzez:

brak wyjaśnienia przekazania powódce przez pozwaną M. F. (2) kwoty 40.000,00 zł pobranej przez nią z jej własnego rachunku bankowego oraz samodzielnego dysponowania przez nią tym rachunkiem oraz brak dopuszczenia dowodów wnioskowanych przez pozwanego M. F. (1) – nie jest trafny. Sąd Apelacyjny zaznacza, że przepis art. 227 k.p.c. określa jedynie, jakie fakty są przedmiotem dowodu, stanowiąc, iż są to fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Twierdzenie, że przepis ten został naruszony przez sąd rozpoznający sprawę, ma rację bytu tylko w sytuacji, gdy wykazane zostanie, iż sąd przeprowadził dowód na okoliczności nie mające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru (por. wyrok SN z dnia 21 marca 2018 r. V CSK 215/17).

Sąd nie może dopuścić się naruszenia art. 217 § 1 k.p.c., podobnie jak i art. 227 k.p.c., który określa jedynie, jakie fakty mogą być przedmiotem dowodu (por. postanowienie SN z dnia 3 lutego 2014 r. I PK 236/13). W ocenie Sądu Apelacyjnego w rozpoznawanej sprawie wskazany przez pozwanego fakt przekazania powódce przez pozwaną M. F. (2) kwoty 40.000,00 zł pobranej przez nią z jej własnego rachunku bankowego nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia zwłaszcza, że pozwana ta uznała powództwo i wyrok w tym zakresie jest prawomocny. Co do zarzutu braku dopuszczenia dowodów wnioskowanych przez pozwanego M. F. (1) stwierdzić należy, że apelujący nie podał o jakie dowody chodzi ani jakie fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia miały być wykazane tymi dowodami. Z analizy akt sprawy wynika, że Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe pozwanego o przesłuchanie jedynie świadków: S. S., K. N., L. G. i M. G. wskazując, że teza dowodowa na którą byli wnioskowani nie miała dla rozstrzygnięcia

sprawy istotnego znaczenia, bowiem świadkowie ci mieli być słuchani na okoliczność dokonania remontu mieszkania przed użyczeniem go powódce. Fakty te nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Oddalenie wniosku o przesłuchanie świadka J.B. uzasadnione było brakiem sporu co do faktu otrzymania przez niego kwoty 12.000 zł, a zatem nie wymagały dowodu.

Także podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. nie mógł odnieść skutku.

Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (por. wyrok SN z dnia 8 kwietnia 2009 r., II PK 261/08). Zawarte w apelacji zarzuty naruszenia art. 233 k.p.c. w istocie stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Skarżący stara się w ten sposób narzucić własną ocenę dowodów, wynikającą z jego subiektywnego przekonania. Nie wskazuje natomiast na konkretne uchybienia Sądu Okręgowego co do naruszenia zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego przy dokonywaniu swobodnej oceny dowodów. Odmienne niż twierdzi apelujący Sąd Okręgowy w prawidłowy sposób ocenił zeznania świadków zeznających w niniejszej sprawie oraz wyciągnął prawidłowe i logiczne wnioski z zebranego w sprawie materiału dowodowego. Podniesiony zarzut przyznania waloru dowodowego i wiarygodności wyłącznie zeznaniom świadków ze strony powodowej oraz zeznaniom j strony powodowej i pozwanej M. F. (2) nie znajduje uzasadnienia. Jak wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie zeznań świadków wnioskowanych przez obie strony. Na wniosek pozwanego M. F. (1) w toku procesu przeprowadzono dowody z zeznań następujących świadków: W. i W. małż. A., B. i L. małż. D., E. W. i J. F.. Zeznaniom wymienionych świadków dano wiarę. Tylko odnośnie do zeznań pozwanego wskazano na zastrzeżenia co do ich wiarygodności z uwagi na brak potwierdzenia w innych dowodach. Zasadnie za niewiarygodne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego uznano twierdzenia pozwanego, że drobne kwoty doraźnie przekazywane przez pozwanych powódce miały być traktowane jako pożyczki. W tym okresie powódka znajdowała się w trudnej sytuacji życiowej w związku z tragiczną śmiercią jej męża, wymagała pomocy i wsparcia ze strony najbliższych. Zasadą jest, że tego typu pomoc udzielana członkom rodziny nie jest traktowana jako pożyczka podlegająca zwrotowi. Pozwany nie udowodnił, aby między stronami były czynione uzgodnienia na temat rozliczenia tych kwot i ich zwrotu pozwanym przez powódkę. Trafnie także nie dano wiary zeznaniom pozwanego co do faktu dotyczącego zwrotu przez pozwanego kwoty 100 000 zł zaliczki na rzecz J. B. wobec ich sprzeczności z zeznaniami świadka S. K. i zeznaniami powódki.

Prawidłowo uznano, że pozwany koszty remontu lokalu ponosił na swoją rzecz, remontował bowiem lokal, którego miał stać się właścicielem, chociaż powódka również poniosła część kosztów tego remontu. Zasadnie nie uwzględniono do potrącenia kwoty 12.500 zł naliczonej tytułem odszkodowania za korzystanie przez powódkę z lokalu za okres od marca 2011 roku do kwietnia 2013 roku, którą to kwotę powód mógłby uzyskać wynajmując mieszkanie na wolnym rynku. Skoro wykazano w procesie, że powódka objęła mieszkanie na zasadzie użyczenia bo pozwani chcieli jej pomóc w trudnej sytuacji życiowej, to pozwany nie może teraz jednostronnie zmieniać tej umowy już po jej zakończeniu i przedstawiać do potrącenia hipotetyczną kwotę jaką mógłby uzyskać wynajmując to mieszkanie na wolnym rynku.

Zarzut naruszenia art. 98 § 1 k.p.c. poprzez brak ujęcia w rozstrzygnięciu o kosztach procesu pozwanej i obciążenie kosztami przegranej części procesu jedynie M. F. (1) nie zasługuje na uwzględnienie. W rozpoznawanej sprawie pozwana M. F. (2) uznała powództwo przy pierwszej czynności procesowej podejmowanej przez nią po doręczeniu jej odpisu pozwu. Postawa ta uzasadnia wnioski, że pozwana M. F. (2) nie dała powodu do wytoczenia sprawy bowiem strona powodowa uzyskałaby zaspokojenie roszczenia bez potrzeby wytaczania powództwa (por. orzeczenie SN z dnia 25 maja 1936 r., C. III. 842/35, Zb. Orz. 1937, nr I, poz. 38 oraz orzeczenie SN z dnia 18 kwietnia 1961 r., 4 CZ 23/61, OSPiKA 1962, z. 5, poz. 121). W tej sytuacji brak było odstaw do obciążania pozwanej M. F. (2) kosztami procesu.

Mając to wszystko na uwadze apelacja pozwanego M. F. (1), jako pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych, nie mogła odnieść skutku.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono, jak na wstępie.

O kosztach postępowania apelacyjnego postanowiono zgodnie z brzmieniem art. 98 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. – stosownie do zasady finansowej odpowiedzialności stron za wynik procesu. Wysokość stawki minimalnej opłat za czynności profesjonalnego pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym i określono na podstawie § 2 pkt 6 w związku z §10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) - w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji w rozpoznawanej sprawie tj. po dniu 27 października 2016 r. (Dz.U z 2016 r., poz. 1668).

SSA Tomasz Pidzik SSA Irena Piotrowska SSR del. Dorota Zienkiewicz